

чеше. И решихъ: той трѣбва да умре. За Лао-Це. За нея ние всички можемъ да умремъ. И азъ го убихъ.

Повтори:

— Убихъ го!

И отново се забрави:

— Ето съ тия прѣсти — —

Изви, сгърчи прѣститѣ си и посегна съ тѣхъ. Сякашъ задушаваше нѣкого. Очитѣ му се разтвориха, като преди, хищни и жестоки, а тѣлото му затрепера.

Съ безгранично отвращение азъ извикахъ:

— Стига!

И въ тоя мигъ за менъ стана ясно какво трѣбва да правя. Изтичахъ до вратата. Чувствата ми къмъ покойния налагаха решение и азъ го бѣхъ взелъ. Извадихъ ключа и бързо излѣзохъ. После заключихъ следъ себе си. Когато слизахъ по стълбитѣ, непознатиятъ викаше отъ стаята:

— Да, доведете стражари. Предайте ме. Азъ чакамъ.

Азъ се впуснахъ изъ улицитѣ, къмъ полицията. Преминахъ голѣмия площадъ, после жгѣла до бакалницата. Тукъ спрѣхъ. Валѣше дъждъ. Погледнахъ струещата вода, трамвайната линия извиваща презъ площада, дебелия продавачъ. Сякашъ за пръвъ пѣтъ ги виждахъ!

Напрегнахъ паметъта си. И вмѣсто спомена за тѣхъ, усѣтихъ парливото докосване на другъ: мастиленото петно! И още единъ: Лао-Це! Азъ помислихъ за нея. За луннобледата жена на моя гостъ!